Budapest, 1913. június 13. – Budapest, 1994. január 15.

Az 1930-as években beiratkozott a Magyar Királyi Pázmány Péter Tudományegyetem magyar-francia-művészettörténet szakára. 1932-ben a tudományegyetem kommunista diákszervezetének titkára lett, 1933-ban letartóztatták, másfél évi börtönre ítélték. Szabadulása után, 1935-től Párizsban, majd Bécsben élt, textilvegyészetet tanult. 1939-től Pápán, majd 1941-től Budapesten textiltechnikus; a Szociáldemokrata Párt XIV. kerületi ifjúsági csoportja elnöke. 1945-ben lett a Magyar Kommunista Párt VIII. kerületi szervezetének titkára, majd 1945. február 22. és április 13. között az MKP KV Közigazgatási és Gazdaságpolitikai Osztály vezetője. 1945–1946-ban a Budapesti Nemzeti Bizottság tagja, 1945-ben a VIII. kerületi Nemzeti Bizottság titkára, 1945–1949-ben fővárosi törvényhatósági bizottsági tag volt, 1947-1948-ban alelnök. 1948–1950-ben bukaresti követ, majd 1951-ig az MDP Központi Vezetősége Agitációs és Propaganda Osztály helyettese vezetője. 1951 és 1957 között a Magyar Népművészeti Intézet alapító igazgatója, kivéve 1956. februártól augusztusig, amikor az MDP KV-hoz intézett memorandum aláírása miatt a Műcsarnokba helyezték. 1956. november 1-jétől a Magyar Rádió kormánybiztosa. A forradalom bukása után 1957. áprilisban állásából felmentették, 1957-igl az Országos Széchényi Könyvtár tudományos munkatársa. Részt vett a Magyar Demokratikus Függetlenségi Mozgalom tevékenységében. 1959. február 19-én letartóztatták, április 1-jén a Legfelsőbb Bíróság a Mérei Ferenc és társai ügyben 5 évi börtönre ítélte. 1963. március 29-i kiszabadulása után a Zeneműkiadó lektora, majd 1970-től a Könyvvilág szerkesztője volt. 1989. december 17-én ítéletét semmisnek nyilvánították.